

STJUE de 21 de novembre de 2018, assumpte C-245/17

Ni l'extinció dels nomenaments dels docents interins en finalitzar el curs escolar, ni les seves conseqüències, són contraris a la Directiva sobre el treball de durada determinada (accés al text de la sentència)

Es planteja davant del TJUE si una norma autonòmica vulnera la *Directiva 1999/70/CE del Consell, de 28 de juny de 1999, relativa a l'Acord marc de la CES, la UNICE i el CEEP sobre el treball de durada determinada*, per motiu del cessament del personal funcionari interí docent en finalitzar el curs escolar, i també amb relació als efectes que té aquest cessament en matèria de vacances.

Un acord d'un govern autonòmic de l'any 1994 preveia que els funcionaris interins que a 30 de juny d'un curs escolar haguessin prestat serveis durant almenys 5 mesos i mig en aquell curs, realitzarien les activitats pròpies dels seus llocs de treball des d'aquella data i fins el començament del curs escolar següent. És a dir, feien vacances juliol i agost. La llei de pressupostos de l'any 2012 d'aquesta comunitat autònoma, per raons d'estalvi pressupostari i compliment dels objectius de dèficit, va deixar sense efecte aquest acord i va imposar l'abonament al personal docent no universitari interí de les vacances corresponents a 22 dies hàbils si el nomenament com a interí era per curs complet, o dels dies que proporcionalment correspongessin.

En aquesta sentència, el TJUE interpreta que:

- **La clàusula 4.1 de la Directiva 1999/70/CE no s'oposa a una norma nacional que permet extingir en la data en què finalitza el període lectiu la relació de servei de durada determinada dels docents nomenats com a funcionaris interins per a un curs acadèmic**, perquè en aquella data ja no es donen les raons de necessitat i urgència a què es va vincular el nomenament, mentre que es manté la relació de servei per temps indefinit dels docents que són funcionaris de carrera.
- **L'art. 7.2 de la Directiva 2003/88/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de novembre, relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball**, que obliga els Estats membres a adoptar mesures perquè tots els treballadors tinguin almenys quatre setmanes anuals de vacances retribuïdes que només es poden compensar econòmicament en cas de finalització de la relació laboral, **no s'oposa a una norma nacional que permet extingir**, en la data que finalitza el període lectiu, **la relació de servei de durada determinada dels docents nomenats com a funcionaris interins per a un curs acadèmic, encara que aquesta circumstància els privi dels dies de vacances estivals anuals retribuïdes corresponents a aquell curs, sempre i quan els docents percebin una compensació econòmica per aquest concepte.**

El TJUE assenyala que els interessats no sol·liciten ser tractats efectivament, pel que respecta a la durada de la seva relació de servei, de la mateixa manera que els funcionaris de carrera. **En realitat el que reclamen és que se'ls apliqui el mateix tracte que es va donar als docents que en els anteriors cursos acadèmics van ser nomenats com a funcionaris interins fins al 14 de setembre. Però aquesta pretensió no té cabuda en la clàusula 4.1 de l'Acord marc, ja que el terme de comparació ha de ser un treballador fix.**

Quant al fet que no puguin gaudir efectivament de les seves vacances anuals, que no percebin retribucions durant els mesos de juliol, agost i setembre i que no acumulin antiguitat durant aquests mesos a efectes de progressió en la carrera professional, el TJUE diu que això és simplement conseqüència directa

de l'extinció de les seves relacions de servei. Aquesta extinció es produeix per la finalització del període lectiu i no és constitutiva d'una diferència de tracte prohibida per l'Acord marc.

En sentit contrari a aquesta sentència, la STS d'11 de juny de 2018, recurs 3765/2015, relativa al personal docent funcionari interí d'una altra comunitat autònoma, que es troba també resumida a l'apartat de sentències del CEMICAL.